

A TIGRIS ÁLMA

„Imádtam ezt a könyvet,
egyike a legkielégítőbb történetlezárásnak,
amit valaha olvastam.” – *Nicole, amazon.com*

fine selection

COLLEEN HOUCK

COLLEEN HOUCK

A TIGRIS
ÁLMA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Növéreimnek, Sharának, Tonnie-nak és Lindának.
Mi együtt nevetünk, együtt sírunk és együtt álmodunk.*

AZ ÖRÖMRŐL ÉS A BÁNATRÓL

KAHLIL GIBRAN: A PRÓFÉTA¹

A ti örömetek maga a bánat, mely igaz orcáját mutatja.
És ugyanazon kút, melyből kacagástok buzog fel,
nemegyszer volt már könnyekkel telve.

Hogyan is lehetne másképp?

Minél mélyebb árkot hasít lényetekbe a bánat,
annál több öröm befogadására lesztek képesek.

Hiszen a korsó, mely borotokat tartja, nem égett-e meg
maga is a fazekas kemencéjében?

És a lant, melynek szava lelketeket megnyugtatja,
nem azonos-e a fával, melyet késsel vájtak üregekké?

Amikor örvendeztek, nézzetek szívetekbe mélyen, és látjátok majd,
hogyan ahonnan örömetek származik, ugyanonnan való bánatotok is.

Amikor bánkódtok, ismét nézzetek szívetekbe, és meglátjátok,
hogyan ami miatt sírtok, abban valaha örömet leltetek.

Vannak közöttetek, akik azt mondják: „Az öröm hatalmasabb, mint a bánat”,
és mások azt: „Nem úgy van, hanem a bánat a hatalmasabb”.
De én azt mondom néktek, hogy e kettő el nem választható.

Együtt érkeznek, és mikor egyikük magában ül veled asztalodnál,
jusson eszedbe, hogy a másik az ágyadban aluszik.

Bizony, mérlegként függök öröm és bánat között.
Csak aki üres, az mozdulatlan és kiegyensúlyozott.

Amikor a kincstartó fölemel, hogy aranyát s ezüstjét megmérje
rajtatok, el nem kerülhetitek, hogy örömetek, bánatotok
megemelkedjék avagy alászálljon.

¹ Révbíró Tamás fordítása

Zsarátnok

SZÍVE VADUL DÜBÖRGÖTT, pont olyan kaotikus ütemet verve, mint a patak, amelynél megállt. Karcsú végtagjai reszkettek, és ahogy a holdfény átsuhant alakján, láthattam lüktető pulzusát és veszélyt fürkésző, ide-oda cikázó tekintetét. A fák árnyékából lestem rá – fekete rémként, mely pusztulásra szánta. Orrát még egy utolsó alkalommal a levegőbe emelte, majd idegesen lehajtotta fejét, hogy igyon.

Kiugrottam rejtekhelyemről, és átszáguldottam a csaliton, hullócsillag sebességével falva a távolságot. Karmaim beletéptek egy bütykös gyökérbe, amely újjáéledő csontvázkarként állt ki a földből, és a szarvas meghallotta a neszt.

Sebes szökkenéssel balra lendült. Rávettem magam, de fogam csak téli bundájának dús szőrébe kapott bele. A préda rémült vészrikkoltást hallatott. Ahogy üldözőbe vettem, a vérem száguldott ereimben, hónapok óta nem éreztem magam ennyire élettelinek.

Ismét lecsaptam rá, és ezúttal karmaim halálos ölelésébe fogtam ziháló testét. Viaskodott a súlyom alatt, teljes erejéből ellenem szegülve, mikor torkon haraptam. Fogaimat belemélyesztve összeszorítottam a légcsővét. Ha összezúzom, megfullad, és véleményem szerint

ez a szelídebb, humánusabb módja egy állat megölésének. Azonban hirtelen úgy éreztem, mintha én lennék, akit lassan megfojtanak.

A vadászat közben érzett lelkesültség elszivárgott, és ismét magamban éreztem az ürességet, ami folyamatosan bekebelezéssel fenyegetett. Fullasztott és fojtogatott, ugyanazzal a komótos módszerrel megölve, amellyel én veszem el ennek a teremtménynek az életét.

Állkapcsom szétnyílt, és felemeltem a fejem. Megérezve a változást, a szarvas belevetette magát a patakba, és menet közben lerázott a hátáról. Miközben eltűnt az aljnövényzetben, sűrű bundámon hideg víz csapott át, és egy percre azt kívántam, bárcsak belélegezhetném, és megszabadulnék. Megszabadulnék az emlékektől. A csalódástól. Az álmaimtól.

Bárcsak hihettem volna, hogy a halál ily kegyes!

Lassacskán kimásztam a patakából. Mancsaimat éppoly vastagon lepte az iszap, mint a gondolataimat. Csüggedten ráztam ki bundámból a vizet, és eredménytelenül próbáltam megszabadulni a karmaim közé ragadt sártól, amikor női kacaj ütötte meg a fületem.

Felkaptam a fejem, és megláttam Anamikát egy faágon kuporogva. Az aranyíj átvette vállán, és egy tegeznyi nyíl a hátára szíjazva.

– Ez volt a legszánalmasabb vadászat, amit valaha láttam – csipkelődött.

Halkan felmorrantam, de semmibe vette a figyelmeztetést, és folytatta a megjegyzéseket.

– Az erdő leggyengébb teremtményét pécézted ki, és azt sem bírtad leteríteni. Mégis miféle tigris vagy te?

Fürgén leszókkent a vastag faágról. Zöld ruháját viselte, és ahogy felém lépdelt, futólag elvonta a figyelmemet hosszú, formás lába, amíg újra ki nem nyitotta a száját.

Az ifjú istennő kezét csípőre téve így szól:

– Ha éhes vagy, levadászhatom neked a vacsorát, mivel látom, te túlságosan gyenge vagy hozzá.

Orrlyukamon át gúnyosan fújttam egyet, majd hátat fordítottam neki, és elügettem az ellenkező irányba. Ő azonban hamar felzárkózott mellém, és felvette iramom, noha nyilvánzóként suhantam a fák között. Amikor rájöttem, hogy nem tudom lerázni, megtorpan- tam, és alakot váltottam.

Férfiként pördültem felé, és bosszúsán üvöltöttem rá:

– Miért kell az árnyékomat játszaniod, Anamika? Nem elég, hogy itt ragadtam veled az idők végezetéig?

Összehúzta a szemét.

– Én veled pontosan ugyanúgy itt ragadtam – hagyta a szót lassan átgörögni a nyelvén, mivel még meglehetősen új volt a számára –, mint te velem. Az a különbség, hogy én nem vesztegetem el az életemet olyan dologra sóvárogva, ami sosem lesz az enyém!

– Fogalmad sincs arról, hogy mire sóvárgok!

Ezt hallván felvonta egyik szemöldökét, és tudtam, mire gondol. Valójában minden vágyammal tisztában volt. Durga tigrisének lenni azt jelenti, hogy olyan köteléken, olyan mentális kapcsón osztozunk, amely minden egyes alkalommal összefűz minket, valahányszor felöltjük Durga és Damon alakját. Igyekeztünk teret adni egymásnak egyfajta szellemi válaszfal felhúzásával, de mindketten sokkal többet tudtunk a másiktól, mint amiről hajlandók voltunk beszélni.

Én például tudtam, hogy rémesen hiányzik neki a fivére. Ő Durga szerepének felvételét is gyűlölte. A hatalom nem izgatta, ami lényegében a tökéletes választássá tette őt ahhoz, hogy istennőként ural- kodjon. Sohasem élt volna vissza a fegyverekkel, vagy használta volna a Damon-amulettet önző célokra. Ezt csodáltam benne, noha el sosem ismertem volna.

Az elmúlt hat hónap során más is feltűnt, amit megtanultam méltányolni benne. Anamika igazságos és bölcs volt vitás kérdések megoldásában, mindig másokat helyezett maga elé, és jobban forgatta a fegyvert, mint az általam ismert legtöbb férfi. Olyan társat érdemelt, aki támogatja, és leveszi a terhek egy részét a válláról. Ez lett volna az én feladatomban, ami helyett gyakorta önsajnálatban dagonyáztam.

Már éppen a bocsánatát kértem volna, amikor ismét elkezdett a tyúkszemeimre taposni.

– Hiszed, vagy sem, nem azért járok a nyomodban, hogy megkegyelmezsek az életed. Csak teszek róla, hogy ne árts magadnak. A gondolataid folyton elkalandoznak, amivel kockára teszed az épségedet.

– Ártani magamnak? Ártani magamnak? Nekem semmi sem árt, Anamika!

– Az elmúlt hat hónap csakis ártott neked, Damon – folytatta csendesebben. – Próbáltam türelmes lenni irántad, de továbbra is csak ezt a... ezt a gyöngeséget mutatod.

Dühösen megközelítettem, és ujjammal pontosan az orra előtt hadonásztam a levegőben, sikeresen figyelmen kívül hagyva a bőrén alig észrevehetően elhintett, mégis vonzó szeplőket és a hosszú pillájú zöld szempárt, amiben el tud veszni egy férfi.

– Tisztázzunk néhány dolgot, Ana! Először is, ahogy én érzek, az az én dolgom! Másodszor pedig... – Itt szünetet tartottam, mert meghallottam, amint levegő után kap. Azon aggódva, hogy talán megrémítem, egy lépésnyit hátráltam, és befejeztem az ordibálást. – Másodszor, a nyilvánosság előtt Damon vagyok, de magunk közt, kérlek, szólíts Kishannak.

Hátat fordítva neki, kezemet egy közeli fa törzsére tettem, és hagytam, hogy a dühödt tűz, amit mindig felszított bennem, halott, füstölő zsarátnokká szelídüljön. Mivel a lélegzetvételem lassítására

koncentráltam, nem vettem észre, hogy odajött, csak amikor megéreztem a kezét a karomon. Anamika érintésétől mindig meleg bizsergés futott át a bőrömön, ami hozzátartozott kozmikus kötelékünkhöz.

– Sajnálom... Kishan – mondta. – Nem állt szándékomban feldühíteni, sem a robbanékony érzelmeidet felszínre hozni.

Ezúttal nem zavartattam magam az idegesítő megjegyzései miatt. Ehelyett szárazon felnevettem.

– Majd igyekszem nem megfélekezni a „robbanékony érzelmeim” megzabolázásáról. Ha ezzel egyidejűleg lennél szíves befejezni a tigris szekírozását, ő sem mutogatná neked oly lelkesen a fogait.

Egy percig csöndesen tanulmányozott, azután egyenes háttal elsétált mellettem, és az otthonunk felé indult. Mormolásának tompuló hangja elenyészett, ahogy a fák közé ért, de ennek ellenére elkaptam egy mondatot: „Nem ijedek meg a fogaitól.”

Múló büntudatot éreztem, amiért hagyom, hogy egyedül menjen haza, de észrevettem rajta a Damon-amulettet, és tudtam, hogy így a világon semmi sem árthat neki. Amikor az alakja eltűnt, nyújtóztam egyet, és eltűnődtem, vajon hazatérjek-e közös otthonunkba – a közös persze relatív fogalom –, vagy maradjak az erdőben éjszakára. Éppen eldöntöttem, hogy keresek magamnak egy szép füves helyet az alváshoz, amikor testem megmerevedett, megneszelve egy másik személy jelenlétét. *Ki lehet itt? Egy vadász? Anamika tért vissza?*

Lassan körbefordultam, semmi zajt sem ütve, és amikor teljesen megfordultam, hátraugrottam, szívem feldübörgött a döbbenettől.

Egy aprócska férfi állt előttem, mintha csak a semmiből teremt volna ott, *ahogy alighanem történt*. Kopasz fején megcsillan a holdfény, és ahogy felém indult, szandálja széttaposta a fűvet. Az óta a sorsdöntő nap óta nem láttuk a remetét, amikor a menyasszonyomat

– a lányt, akit az életemnél is jobban szerettem – odaadtam a fivéremnek. A nap óta, amikor végignézttem, ahogy álmaim, reményeim és a jövőm átugrik egy lángörvényen, és úgy tűnik el, mint ahogy a lámpa kihuny olaja fogytán.

Azóta is üres vagyok.

– Phet – köszöntöttem egyszerűen –, téged meg mi szél hozott a külön bejáratú poklomba?

A remete vállon ragadott, és világosbarna szeme rám tapadt.

– Kishan – szólt ünnepélyesen –, Kelsey-nek szüksége van rád.

Phet leleplezése

JZMAIM MEGFESZÜLTEK, a lélegzetem elállt.
Kelsey.

Felidéztem az arcát. Az utolsó egymással váltott szavakat.

Tökkelütött marha voltam.

Hat hónappal ezelőtt Phet közölte, hogy Durgának szüksége van egy tigrisre, és egyikünknek maradnia kell. Amikor Ren meg én félrehúzódtunk, hogy átbeszéljük a helyzetet, a bátyám még csak fonatólóra sem volt hajlandó venni az itt maradást. Kijelentette, hogy ő oda megy, ahova Kelsey. Makacsul ragaszkodott ahhoz, hogy számára nem létezik más választás.

Akkor Phet csendesesen közbeszólt, és megmagyarázta, hogy Sunil, Anamika bátyja visszatér Kelsey-vel a jövőbe, a testvérét hátrahagyva. Rápillantottam Anamikára, és láttam, ahogy nemrég megmentett fivére karjába kapaszkodik. Még nem tudta, hogy a bátyja el fog menni. Az istennőhöz fűző kötelék révén világosan láttam, hogy fivére távozása iszonyatos csapás lesz a számára.

Phet hangsúlyozta:

– Durgának *muszáj* felvállalnia a sorsát. Emberek nemzedékeinek élete függ tőle. Társ nélkül magára marad, és az általunk ismert világ teljesen megváltozik. Egy tigrist szántak arra, hogy betöltse a társ szerepét. Választanotok kell!

Akármilyen friss volt még a kötelékünk, már akkor is tisztában voltam vele, sors ide vagy oda, Anamika gyűlöli az elképzelést, hogy istennőként tetszelegjen. Jó esély mutatkozott rá, hogy ha senki sincs az oldalán, visszamegy Indiába, és feladja az istennői létet.

Kezemmel megdörzsöltem az arcomat, és javaslatot tettem:

– Maradhatna vele a fivére, nem?

– A fivére része az emberi életének. Egy halhatatlan szerepét kell magára öltenie, elvállalni annak kötelességeit és hátrahagyni múltja minden gondolatát. El kell hinniek nekem, mindkettőjüknek jobb, ha mostantól más útra térnek.

Phet többet tudott, mint amit megosztott velünk. Ez mindig is így volt, ezért amikor kijelentette, hogy Sunilnak el kell hagynia a nővérét, nem firtattam többet.

Ren ugyanerre a következtetésre juthatott, mert bólintott, és így felelt:

– Akkor majd én itt maradok, és szolgálom Durgát, de csak ha Kelsey is marad.

Phet hajthatatlanul rázta meg a fejét:

– Káli-Szí útja a jövőben van.

A vén remete el is indult Kelsey-t vizsgálni, engem pedig magamra hagyott a bátyámmal.

– Ő az én menyasszonyom – kezdtem.

– Én előbb szerettem nálad, Kishan.

– Igaz. De faképnél hagytad.

– Hiba volt. Olyan hiba, amit nem tervezek még egyszer elkövetni.

Néhány percen keresztül körbe-körbe jártuk a témát, próbálva maradásra bírni a másikat, de egyikünk sem engedett. Phet visszatért hozzánk, és sürgetett minket, hogy hamarosan választ kell adnunk. Miközben ezt mondta, különös módon nézett rám. Mintha tőlem várta volna, hogy véget vessek a vitának.

Mit jelentsen ez? Csak nem azt próbálja a tudomásomra hozni, hogy nekem kell feladnom? Lemondani a lányról, akit szeretek? Vagy talán arra utal, hogy én vagyok az, aki megértette Durga hívását, aki bír a kötelekkel.

Kényelmetlenül mocorogtam, majd kétségbeesetten súgtam Rennek:

– Tudod, mit láttam, hogy mit mutatott a vízióm az Álmodók Ligetében.

Ren kelleetlenül biccentett.

Próbáltam nyomást gyakorolni rá.

– Ha én maradok itt, akkor Kelsey fia... – Körbelestem, hogy figyel-e ránk valaki, de senki sem tette. Megajándékoztak minket pár bizalmas pillanattal. Alig hallhatóan fejeztem be: – Sohasem születtik meg.

– Ezt nem tudhatod – állította Ren konokul.

– A szeme olyan volt, mint az enyém, Ren! Az enyém!

Ren félrenézett, mintha fájdalmat okozott volna látnia egyenesen rászegeződő tekintetemben Kelsey jövődöbéli fiának bizonyítékát. Inkább lágyan így szólt:

– Tartozol nekem, öcsém.

Mélyen beszívtam a levegőt, ahogy szavai az elmémbe kavarogtak. Tartoztam neki.

Igazán?

Visszagondoltam mindarra, amit tettem, ahogy elárultam őt nem csupán azzal, hogy elloptam a jegyesét, Yesubait, hanem veszélybe

sodortam az életét és a királyságunkat is. Ami pedig Kelsey-t illeti, rányomultam, megcsókoltam, amikor tudtam, hogy még mindig érez valamit Ren iránt.

Később megkíséreltem nemesen viselkedni, és ígéretet tettem, hogy ő dönthet a kapcsolatunk feltételeiről. De amikor végre az enyém lett, tudtam, többé soha nem engedem el, semmi szín alatt. Tartoztam Rennek, de arra nem bírtam rávenni magam, hogy neki adjam a lányt, akit szeretek.

Frusztráltan végigfuttattam kezemet a nyakszirtemen. Átpillantottam a csoportra, és észrevettem, hogy Kelsey hiányzik belőle.

– Hol van Kelsey? – kérdeztem Phetet.

– Siratja azt, aki hite szerint hátramarad – válaszolt a remete.

Testem megmerevedett, és oldalra hajtottam a fejemet, hogy meghalljam halk sírását. Szívfájdalmát olyan tisztán engedte át az erdő, mintha csak mellettem állna. Mást sem akartam, mint odamenni hozzá. Felitatni a könnyeit. Begyógyítani sebét.

Tettem egy lépést előre, majd habozni kezdtem. Hirtelen két dolgot is világosan megértettem. Az első, hogy tudom, ki miatt sír. Azt hitte, Ren fog itt maradni Durgával.

Amikor magamra öltöttem Saachi nagynéném alakját, Kelsey megvallotta érzelmeit Ren úgynevezett hősiek hajlamai iránt. Amit nem tudott, hogy a bátyám sokkal jobban kedvelte a diplomaták társaságát a harcosokénál. Az egyetlen ok, ami miatt újra meg újra magára vállalta a felelősséget, a menyasszonyom iránti őrült nagy szerelme volt.

A második, amit megértettem, hogy a bátyám már jóval azelőtt ráhangolódott, és meghallotta a sírását, mielőtt én egyáltalán észrevettem, hogy eltűnt. Túláradó érzékenysége Kelsey iránt már az idegesítővel volt határos. Hát nekem mindig versenyezniem kell vele?

Lerázva magamról a Rennel kapcsolatos bizonytalanságaimat, azt hallgattam, ahogy a szeretett nő zokog.

Hogyan is hagyhatnám el?

Elmém másik része viszont így suttogott: *Hogyan is ne hagyánám el?*

A világ súlya egyszerre mintha mind az én vállamra zuhant volna, pedig én nem voltam megáldva Atlasz erejével, hogy bírjam a terhet. Össze fogok roskadni alatta.

Képes vagyok erre? Képes vagyok elhagyni őt?

Meghajoltam a tény előtt, hogy még mindig szereti Rent. Érzelmek bárki előtt nyilvánvalóak voltak, aki csak látta őket együtt, ám én azt hittem, hogy ha elég időt hagyok neki, engem ugyanúgy, ha nem még jobban fog szeretni. Visszaidéztem, mennyire letaglózta, mikor Ren meghalt, mennyire összetörte a szívét, amikor a fivérem nem emlékezett rá, és vonakodva azt is, hogy először felé nyúlt, amikor megmentettük Lokesh-től. Mindez keserű ízt hagyott a számban.

Ren megszólalt, elterelve figyelmem a gondolataimról, és miközben a fákat bámulta, ahol Kelsey eltűnt, halkan azt mondta:

– Nem élhetek nélküle, Kishan.

És akkor ez most mit jelent? Hogy én álljak csak szépen félre? Felejtsem el a boldogságot? Feledkezzek meg a jövőmről? Felejtsem el a családot, amire úgy vágytam, amit megpillantottam a látomásban?

Kezemmel megdörzsölgettem az államot, és a bátyám helyzetét mérlegeltem. Hogy szerelmes Kelsey-be, az egyértelmű. Ha én félreállok, biztosan boldoggá tudja tenni. A kérdés az volt, hogy... boldog lehet-e Kelsey Ren nélkül.

Azonnal tudtam a választ.

Nem.

Mindent elkövetne, ám egy része örökké Rent gyászolná.

A választás egyszerre nyilvánvaló lett. A tigris, aki hátramarad... én kell legyek.

Hagyni, hogy ez az elképzelés beleivódjon az elmémbe, pont olyan gyötrelmes volt, mintha telitűzdelték volna a testem nyílveszőkkel.

Egyszerre szúrt belém ezernyi fájdalom. Ha jött volna valaki, aki ki-
tépi dobogó szívemet a mellkasomból, megköszöntem volna neki a
szívességet. Még a lélegzetvétel is fáj.

Phet ismét sűrgetően pillantott rám, amire alig láthatóan bólin-
tottam.

Magam is elcsodálkoztam, honnan veszem az erőt hozzá, amikor
kezemet fivérem karjára tettem, és így szóltam:

– Nem is kell, bátyám. Csak engedd... engedd, hogy elbúcsúzzam
tőle! – mormoltam.

Ren meglepett szemmel fordult felém, aztán hasonlóképpen meg-
ragadta a karom. A megkönnyebbülés és hála kifejezésével az arcán
biccentett.

A fájdalom kissé mérséklődött. Még mindig elviselhetetlenül zú-
zott maga alá, ám végre képes voltam a bátyám szemébe nézni. Év-
századok büntudata és bizalmatlansága után a megbocsátás édes fel-
oldozását éreztem, és azt, hogy áldozatom befoltozza a szakadékot,
ami miattam került kettőnk közé – az elkülönülést, aminek sosem
lett volna ott helye. Hirtelen úgy éreztem magam, mintha én volnék
a bölcsebb, idősebb fivér.

Ahogy áthaladtam a fák közt, hogy búcsút mondjak szerelmem-
nek, egy részem abban reménykedett, hogy Kelsey vissza fogja utasí-
tani, és ragaszkodik majd hozzá, hogy visszatérjek vele. Amikor lát-
tamra hisztérikus zokogásban tört ki, és megérttem, hogy nem ér-
tem, hanem a fivéremért sír, tudtam, hogy az ügyem elveszett. Hogy
az iránta való szerelme mindig is erősebb volt és lesz. Azt állította,
nem képes engem elengedni, ám a tények azt mutatták... hogy képes.

Azóta is bánom az akkori választásomat. Idióta voltam, hogy hagy-
tam ezt történni. Hogy engedtem, a bátyámmal való törés helyreho-
zásának vágya befolyásolja a Kelsey-t érintő döntésemet. Észszerűen

átgondolva, Kelsey megzavarodott, mert úgy hitte, Ren fog hátramaradni, és ha lett volna még egypár perce mérlegelni, hogy én maradok a múltban, az éppen annyira feldúlta volna.

Most, hat hónappal később, itt áll előttem Phet, és azt mondja, Kelsey-nek szüksége van rám. Felvillanyozott belülről ez az elképzelés. Talán még nincs minden veszve. Talán rájött, hogy végső soron mégiscsak engem szeret.

Kiengedtem a visszafojtott levegőt, és azt kérdeztem:

– Veszélyben van? – holott igazából azt szerettem volna kérdezni: „Hiányzom neki?”

– Igen. Kelsey súlyos veszélyben van. De nem olyanban, amilyenre gondolsz.

– Hogy érted? – Teljesen összezavarodtam. Aztán újabb gondolat tolakodott a felszínre. – Várjunk csak! Kelsey-nek nevezted, nem pedig Káli-Színék. – Karjaimat összefontam a mellemen. – Mi zajlik itt tulajdonképpen?

Phet lassan kifújta a levegőt, majd azt mondta:

– Talán az lesz a legjobb, ha mindent megtudsz.

Megmarkolta a köntöse mögött, nyakláncán rejtőző medált, és ez az ismerős gesztus zavarba hozott. Rossz előérzet futott át rajtam, és hátraléptem:

– Mit... Mit csinálsz?

A kis ember teljes életnagyságban kihúzta magát, és mosolyogva ejtette ki a szavakat:

– Mennyei kendő, kérlek, változtass vissza eredeti alakomba!

A barna köntös meglibbent, ahogy fonalak tekeregtek a teste körül. Semmi értelme nem volt annak, amit láttam. Tudtam, hogy a mennyei kendő jelenleg Durga gondviselése alatt áll, és még ha a remete valahogy hozzá is jutott volna, miért változna át más alakba?

A varázslat örvénylett körülötte, elrejtette arcát, és aztán amikor a szálak végre elrendeződtek, térdre hullottam, és látásomat könny homályosította el.

– Ez... nem lehetséges – leheltem, képtelen voltam hinni a saját szememnek.

– Tudod, hogy lehet – válaszolt szelíden.

– Hogyan tudtál...? – nyeltem nagyot, mert felülkerekedtek rajtam az érzelmeim. – Mikor?

– Áh... A mikor kicsit bonyolult. A hogyant megmutatom neked.

Megragadta a karom, és talpra segített. Szeme sarkába ráncok gyűltek, ahogy rám mosolygott, és így szólt:

– Jó látni téged, Kishan.

– Szavak ki sem fejezhetik, milyen érzés téged újra látni, Kadam!

– No igen – motyogta kissé zaklatottan. – De most lássuk, mit tehetünk Miss Kelsey megmentése érdekében, rendben?

Bólintottam, teljességgel letaglózva attól, hogy mentorom, barátom és pótatyám valamiképpen visszatért holtából.

Kelsey megmentése

— LÉÜLÜNK? – Talált egy kidőlt fatörzset, és rátelepedett.
Még mindig képtelen voltam elhinni, hogy itt van. Hogy él.

– Hogyan tértél vissza? – akartam tudni.

– Nem tértem vissza. Legalábbis nem igazából. Amikor tanúja voltál a halálomnak, valóban elhagytam ezt a világot. De meg kell értened, hogy noha ez az esemény a te idővonalad szerint már megtörtént, az enyémben még nem.

– Még nem történt meg? Nem értem.

Kadam türelmesen mosolygott, és megkérdezte:

– Emlékszel arra, amikor felbukkantam Nilimával, miután megmentettétek Miss Kelsey-t Lokeshtól?

– Persze. Hetekig nem voltál sehol.

– Pontosan. Akkor megosztottam veletek, hogy valamiféle hatalom söpört el onnan Nilimát meg engem, amikor ránk lőtték azt a szigonyt.

Amikor biccentettem, előhúzta ingéből a Damon-amulett törött darabját, amit viselni szokott, és így folytatta:

– Azóta pedig már felfedezted, hogy az amulett általam hordott darabja az, amelyik a tér-időt irányítja.

– Igen, de miként lehet, hogy megint viseled az amulettet, amikor tudom, hogy ez a darab, amivel Lokesht is visszaküldtük a múltba, azóta már visszaépült az egészbe, és jelenleg Anamika nyakában lóg?

– Azért viselem ezt a darabot, mert a saját időm szerint még mindig nálam van.

Felálltam, és fel-le kezdtem járkalni. Kadam előhúzott egy tégelyt a zsebéből, és lecsavarta a fedelét. Fűszeres illat szűrődött elő.

– Fenyőtömjént? – ajánlotta fel. – Nyugtatja az idegeket.

Elhessentetem ajánlatát, mire vállat vont, és kivett magának egy darabot, mielőtt visszacsavarta volna a tégely fedelét.

– Mondd, melyik időből jöttél? – sürgettem.

Kadam lágyan felelt:

– Közvetlenül a halálom előtti időből látogattalak meg. Mind azt hittétek a visszatérésem után, hogy nem vagyok jól, de valójában a sors által rám testált feladatot végeztem el.

– Sokszor eltűntél – morogtam. – Messzire.

– Bizony – válaszolt –, valóban nagyon messzire.

Letérdeltem elé, és könyörögni kezdtem:

– Akkor vissza tudsz menni, és meg nem történtté tenni az egészet. Hogy az oldaladon állva tudjuk legyőzni Lokesht. Semmi értelme feláldoznod magad! Nem kell meghalnod! A te időd szerint még nem történt meg, szóval megakadályozhatjuk!

Megrázta a fejét.

– Lokesh hatalma túl nagy. Ha nekem segítettetek volna, Miss Kelsey-t ragadja el.

– De meg tudtuk volna...

Kadam kezét felemelve félbeszakított:

– Kishan, fiam, bízz bennem, ha azt mondom, az én halálom az egyetlen módja annak, hogy Lokesht a múltba küldjük, és a múltban való győzelmünk befolyásolja a jövőt. Egy szörnyeteg nélkül, akit Anamikának le kell győznie, egy – elmosolyodott – vagy két istennő nélkül, akik tigrisháton lovagolnak a csatába, világunk szövege számlaira foszlana. Ez sokkal fontosabb ügy, mint az én életem meghosszabbítása.

Mikor nem feleltem, átnyúlt, és megszorította a karom.

– Kérlek, fogadd ezt el! Titeket elhagynom a legnehezebb tett, amit valaha véghez kell majd vinnem, de tudom, hogy muszáj megtörténnie. Ha majd eljő az idő, igyekszem megtalálni hozzá a bátorságot.

Kétségbeesetten hajtottam homlokom a térdére. Szememet szűrták az el nem ejtett könnyek.

– Tudom, hogy úgy lesz – mondtam, újfent meggyászolva küszöbönálló elvesztését.

Amikor ismét felemeltem a fejem, megkérdeztem:

– Phet létezett valaha, vagy mindig is te voltál az?

– Phet abból a célból létezett, hogy végigdirigálja a tigris atkát. Én Phet vagyok, és Phet egy velem... az idő java részében – tétovázott.

– De mi kiszagoltunk volna téged! Ren meg én már réges-rég rájöttünk volna.

Kadam megrázta a fejét.

– Képes voltam elfojtani a szagomat, nemcsak úgy, hogy a kunyhót bőségesen megtömtem gyógynövényekkel, hanem azzal is, hogy kissé odébb helyeztem magam az időben. Nektek is megvan ez a képességetek. Mindketten láttatok, és hozzám érhattetek, de ha visszagondolsz, nem fogsz tudni felidézni semmilyen Phethez köthető személyes illatot. – Kezét a vállamra tette. – Kishan, bármilyen örömmel tenném is, nem azért vagyok ma itt, hogy megtárgyaljuk Phet

helyét a világunkban. Ma a jövőbe kell utaznod, hogy megmentsd Miss Kelsey-t.

– Megmenteni? De hogyan? Ren talán...

Kadam feltartotta a kezét, hogy leállítson.

– Egyszerűbb lesz, ha megmutatom. Szükséged lesz a Damon-amulettre. Vedd kölcsön Anamikától, de azt ne oszd meg vele, hogy láttál engem, még ne! Találkozzunk ugyanitt egy óra múlva, és akkor ellátlak a célod eléréséhez szükséges instrukciókkal!

Egyet pislogtam, és már el is tűnt, csupán a letaposott fűszálakat hagyva maga után ott, ahol állt. Világom ismét a feje tetejére állt, de ezúttal felvillanyozott ennek tudata. Minden idegszálam pattanásig feszült, és adrenalin száguldott az ereimben, miközben a fák között rohantam. Sebességemmel elégedetlenül átváltoztam tigris alakombá, és a Durga hegyének lábáig elterülő távolságot seperc alatt magam mögött hagytam.

Durgának a Himalája Kajlás-hegynek nevezett, magasra törő csúcsába faragott palotáját ritkán lehetett látni, mivel gyakran rejtőzött a felhők közé, ám amikor a napsugár elűzte a páratakarót, otthonunk lenyűgözően festett. Egy tornyokkal, pavilonokkal és árkádsorokkal ékes kínai templom stílusában mintázták meg, ami idomult a hegyoldal vonalához. Az öt emeletet lépcsők és hosszú folyosók kötötték össze, a meredek háztetőket pedig mázas cserepekkel rakták ki, amik csillogtak a napsütésben.

Két szimmetrikus torony között középen Anamika a hatalma segítségével szökőkutat hozott létre, melynek vize az alsóbb szintek gránitkövére csurgott, majd szabadon folyt tovább a hegy oldalában, zuhatagot formálva, ami szivárványt hozott létre, ha a délutáni napfény a megfelelő, rézsútos irányból esett rá.

A szökőkút körül terebélyes virágoskert nyúlt el, tucatnyi rózsafajtaival, egyik sarkában pedig az istennő méretes tavat formázott, ahol

lótuszt, a kedvenc virágát nevelte. Amikor a palotában tartózkodtam, legszívesebben Anamika kertjében időztem. Éjjel a puha, szépen nyírt fűvön szundikáltam a csillagsziporkás ég alatt, és arról képzelődtem, mi lehetett volna.

Cikcakkos lépcsősort vágtak a hegy sziklájába a palotától a hegy lábáig, ahol hívek gyűltek össze, szívességért könyörögni az istennőhöz. Ez volt az egyetlen útja, hogy a halandók otthonunkhoz férjenek, ami miatt kapuk és szigorú őrség vigyázta. Mindig szép számban akadtak, akik közvetlenül a palota alatt vertek tanyát, és bebocsátásért esdekelték. Mindazonáltal csak néhány különleges ember kaphatott audienciát Anamikánál. Még ekkor is mindig Durga hadseregéből megmaradt, hűséges katonái kísérték őket, mialatt felkaspaszkodtak a lépcső tetejéig.

El akartam kerülni, hogy meglássanak, ezért a hegy túloldalán nyíló magánbejárat felé vettem az irányt, amit csak Anamika meg én használtunk. Bármilyen drámai lett volna egy felhőn föl- és alászállni nap mint nap, mindketten úgy döntöttünk, ettől valami praktikusabbat akarunk, ezért rejtett bejáratokat építettünk a hegyi palotához, amely valamikor Lokeshé volt.

Emberi alakot öltve kezem egy bemélyedő hasadékba dugtam, ahová hatalmunk segítségével egyfajta zárat sikerítettünk. Az én ötletem volt, hogy olyan kézlenyomatokat alakítsunk ki, amelyek kizárólag minket ismernek fel. Tudtam arról, hogy Kelsey képes volt Phet hennarajzának mágiáját a különböző birodalmakba való belépésre használni, ahol Durga ajándékai lettek elrejtve, és ez az ötlet szöveget ütött a fejemben.

A titkos ajtó feltárult, és mielőtt fölfelé indultam a hosszú lépcsősoron, meggyőződtem róla, hogy be is csukódik mögöttem. Hirtelesen eszembe villant egy gondolat, és dermedten megtorpantam a lépcsőfokon. Arra jöttem rá, hogy sohasem létezett Phet által készített

hennarajz. Az mindig is Kadamtól származott. Ő volt, aki elindította Kelsey-t az útján.

Fejemet ingatva megpróbáltam nem töprengeni azon, milyen különös, hogy Phet nem más, mint Kadam, ehelyett inkább Kelsey-re összpontosítottam. A lépcső rendszerint végeérhetetlennek tűnt, de most különösen, hiszen tudtam, hogy hamarosan újból láthatom Kelsey-t.

Átvágtattam a rejtett ajtópanelen, és a főterembe robozva elkiáltottam magam:

– Anamika!

Nem érkezett válasz. Ahogy szobáról szobára járva kerestem, előbb kicsit megcsúsztam a sima márványon, majd felrúgtam a sarkait egy roppant drága szőnyegnek, ami egy király hálóját hivatott kifejezni Durga istennő segítségével a népét fenyegető aszály leküzdésében. Hangom visszhangot vert a tágas termekben.

Fényűző és lenyűgöző: ez a két szó jutott leghamarabb eszembe, ha lábam a hegy oldalában emelkedő palotába tettem, amit Lokesh építtetett magának. Mélyen belevájták a hegybe, és több drágasággal töltötték meg, mint aminek a létezéséről sejtelmem volt: egy mohó uralkodó álma öltött benne testet.

Még ha nem is preferáltam volna mindig a nyitott, szabad tereket, Lokesh otthonának belseje akkor is kiűzött volna oda. Bizonyos tekintetben gyönyörűnek számított, azt hiszem. A falakat drágakövekkel szegélyezték, amiket a gonosz mágus a föld méhéből csalt elő.

Durga trónusa rózsaszínű gyémántból készült, igazán nagy hatást keltett, akárcsak az a terem, ahol a követeket fogadta, de szerintem az egész hely sterilnek és ridegnek érződött. Anamika dolgozott ugyan rajta, hogy az impozáns csarnokokat otthonosabbá tegye, de amikor minden terem mennyezete a magasba emelkedik, és nincs kivel megosztani a csillogást, az a magány visszhangját kelti. Úgy bódorogtam

benne, mint a kaptárban magára maradt méhecske. A körülöttem lévő üres tér rossz érzést szült bennem – annyira elütött a normális élet mindennapos zibongásától.

Gyakorlatiasan szemlélve, amikor Lokesh itt élt, egy emberi lény méretének kétszeresével bírt, úgyhogy a hely ilyen méretezését aligha lehetett elkerülni. Lokesh a testét egy bölényével olvasztotta egybe, és így akkora monstrummá vált, hogy alighanem szüksége volt az óriási ágyra és arra a gigászi méretű tűzhelyre, amin egyszerre akár három szarvast is meg lehetett sütni. Ez a hely lett most az én szobám.

Csalódottan indultam vissza oda, amit én trónteremnek hívtam, és ismét elkiáltottam magam:

– Anamika!

Megéreztem jelenlétét már azelőtt, hogy meghallottam a hangját.

– Miért ordibálsz? – vont kérdőre ingerülten.

– Merre jártál?

– Én csak...

Összeszűkülő szemmel bámultam rá.

– Elmentél valakinek segíteni, és nekem nem szóltál?

Magasra emelte azt a konok állát.

– És ha igen?

Bosszankodva túrtam bele a hajamba.

– Ismered a szabályt, Ana. Nélkülem nem mehetsz el innen. És ha történik valami?

– Téged elfoglalt a bajaidon való kotlás. Egyébként pedig ezeknek az embereknek tényleg segítség kellett. Tűz ütött ki és...

Félbeszakítottam:

– Az sem érdekel, ha egy egész ország kap lángra, az a szabály, hogy először megkeresel engem.

Nagyot fúj, és miközben lehajolt, hogy levegye a csizmáját, azt morogta:

– Jó. Legközelebb majd rákényszerítem a szánalmas lényedet, hogy elkísérjen. Megfelel?

– Hogyne.

Kihúzta a haját összefogó csatot, és a selymes feketeség halma leomlott a hátára. Nem tudtam levenni róla a tekintetem, ahogy mindkét kezével végigszántott a hajzuhatagban. Közben jólesően sóhajtott, hogy végre lazíthat.

Amikor sarkon fordult, és bejelentette, hogy vesz egy fürdőt, és ágyba bújik, addig ballagtam a nyomában, míg fel nem tűnt neki. Akkor meglökte a karom, és kezét úgy feszítette a mellkasomnak, mint aki távol akar tartani.

– Ez nem meghívás volt – közölte.

Érintésének melege elárasztott, és mély elégedettség bágyadt érzését keltette bennem. Erő áramlott közöttünk, mely zúgott, mint a készülődő vihar. A szívemhez minél közelebb érintett meg, annál erősebb volt ez az érzés. Kurtán eltűnődtem, vajon Ren és Kelsey között van-e ilyen erős kapcsolat. Aztán eszembe jutott, hogy ezen nem akarok filozofálni.

Anamikától ellépve megdörzsöltem a karom, és visszavágtam:

– Még ha az volna, akkor sem fogadnám el. Túl tüskés vagy hozzá, hogy lesikáld egy férfi hátát.

Vörösség kúszott föl a nyakán, és felszította heves természetét.

– Nagyon is jól tudom, hogy a lány idomú nőket szereted, akiken van fogás. És hidd el, ha azt mondom, hogy a legkevésbé sem csigáz fel a pucér hátad látványa, az meg végképp nem, hogy lesikáljam!

Megadóan felemeltem a kezem.

– Jól van, nyugalom! Bocsánat, hogy felpizskáltalak! Csak eszembe villant, nem volna hülyeség, hogy én vigyázzak az amulettre, míg fürdesz. Ha bármi történe, lerendezném, míg te lazítasz.

– Nem arról volt szó, hogy ketten együtt kell vigyázzunk rá?

– Ha van valami fontos, megkereslek – vigyoroztam el. – Akkor is, ha csak szappanhabba vagy öltözve.

Rám sziszegett:

– Márpedig nem fogod megzavarni a fürdőmet!

Csábosan beleharapott az ajkába, míg megfontolta, mitévő legyen. Morfondírozás közben zöld szeme mindig felragyogott. Ez a szempár most belenézett az enyémbé, majd gyorsan elkapta rólam.

– Ana, ha nem ismernélek jobban, azt mondanám, elpirultál!

– Durga istennő nem szokott elpirulni – nyilvánította ki, miközben dölyfösen fölemelte az állát.

Kinevettem.

– Dehogynem.

Frusztrált morranással letépte nyakából az amulettet, és a kezembe lökte.

– Nesze, de ne zavarj az éjszaka hátralévő részében!

– Nem gond. – Elfordult tőlem. – Aludj jól, Ana! – mondtam távolodó hátának. Megtorpant, és biccentett egyet, mielőtt befordult volna a sarkon.

Csupán azért fenyegettem meg, hogy félbeszakítom a fürdőzését, mert tudtam, ez majd elvonja figyelmét a furcsa kérésről, hogy én vigyázzak az amulettre.

De azért nem tagadhattam, nem érintett kellemetlenül az elképzelés, hogy egy habfürdő kellős közepén találjam. Gyökeret verve, üresen bámultam egy pillanatig a pontra, ahol eltűnt, eközben az államat vakargattam, és magam elé mosolyogtam, míg eszembe nem jutott, hogy dolgom van.

Kelsey!

Két másodperc alatt kint voltam a palota kapuján, és az amulett erejét felhasználva testemet áttranszportáltam a téren oda, ahol az erdőben Kadamtól elváltam.

Ahogy a fák pörögtek körülöttem – ami felettebb nyugtalanító és hányingerkeltő érzés –, majd megálltak, azon tűnődtem, vajon jó helyre érkeztem-e.

– Kadam? Kadam? – kiáltottam.

Azonnal testet öltött.

– Ne haragudj, hogy megvárattalak! Miss Kelsey aggódott miattam.

– Ő... Most tőle jössz?

– Igen, az én időmből.

Lerázva magamról a zavarodottságot, úgy döntöttem, nem fogok puhatólózni.

– Azt mondtad, vannak a számomra instrukcióid.

Karon fogott, és bólintott.

– Kövesd az útmutatásom, és amikor eljön az idő, mentsd meg őt! Homlokomat összeráncolva kezdtem bele:

– Nem hinném, hogy ezzel elegendő infor...

Az erdei talaj tovapörgött, és émylítő csavarintással kiszakadtam a múltból, hogy a jövőbe penderüljek. Mikor megérkeztünk a Kadam által meghatározott célhoz, továbbra is fák vettek körül, lábunk pedig mélyen belesüppedt a hóba.

– ...mációt adtál.

Miközben az időugrástól letaglózva fél térdre estem, Kadam elsutogott pár szót, és nyakkendője ezrenyi színes fonállá robbant szét. A menyei kendő a parancsa szerint működésbe lendült, és hamarosan modern síelőcuccba öltözve találtuk magunkat. Dolga végeztével a kendő önmaga vastag, vörös gyapjú verziójává változott. Kadam átvette a vállán a végét, majd rám szólt:

– Kövess!

– Hogy lehet, hogy nem ájultam el? – kérdeztem, miközben előrebótladoztam. Erőm gyorsan visszatért.

– A Damon-amulett megkönnyíti az átjutást, ami meg engem illet, mostanáig éppen eleget utaztam az időben ahhoz, hogy hozzáedződjek a hatásához. Te is hamarosan alkalmazkodik majd.

A minket körülvevő vaskos túlevelűeket belepte a hó, és gyönyörű látványt nyújtottak, ahogy a lenyugvó naptól pírban égett a vas-tag hóréteg. Ez a szín Kelsey arcát idézte fel bennem. Pár perc alatt kijutottunk az erdőből, és egy pályaszállásra bukkantunk. Ferde teje és a külső fal színezete a mögötte emelkedő hegy megkapó látványát másolta.

– Ugye ez nem a Himalája része? – kérdeztem, noha tudtam a választ.

– Ez a Hood-hegy – rázta a fejét Kadam.

– Oregon – mondtam, legalább annyira magamnak, mint neki.

Tanácsstalan voltam, hiszen jól emlékeztem, Kelsey nem rajong túlzottan a hóért. Ez talán abból ered, hogy megtámadta egy medve, amikor a szellemkapu keresése közben együtt másztuk meg a Mount Everestet. De ha nem tévedek, említette is, hogy nem élvezte az úgynevezett „téli sportokat”, márpedig ez a hely az alapján, amit körülötte láttam, nyilvánvalóan ilyenekhez készült.

Emberek tucatjai – köztük kisgyerekek – haladtak éppen a szálloda felé, sokan sáléceket vagy hódeszkat cipeltek. Éjszakára tértek vissza a szálláshelyre. Olyan típusú, színes ruházatba voltak öltözve, amiről tudtam, hogy Kelsey idejéből való.

Besorjáltak a főépületbe, amihez kétoldalt kinyúló, ragyogóan kivilágított oldalszárnyak csatlakoztak. Az ablakok sokaságából gyanítottam, hogy az oldalszárnyak szolgálnak a vendégek szálláshelyeül. Az épületből meleg fény áradt, és lámpaoszlopok világították meg utunkat, ahogy a nap a horizont alá süllyedt. Nemsokára beértünk egy csoportot, melynek tagjai vállukon vitték a felszerelésüket. Velük együtt tartottunk az épület felé.

Miután sorra kerültünk, és leverhettük csizmánkról a havat a bejárat vastag lábtörlőszőnyegén, Kadam egy kőből rakott kandallóhoz vezetett, és arra kért, üljek le.

– Ne kelj föl innen! – hagyta meg. – Addig ne, amíg nem mondom.

Ezzel a rejtélyes utasítással magamra hagyott.

Egy pincérnő hamarosan hozott egy bögre gőzölgő csokoládét, tejetén tejszínhabbal és fahéjjal, amit sejtésem szerint Kadam küldetett nekem. Amíg a tűz és a csokoládé átmelegített, szívem is dobrogott, mert tudtam, hogy hamarosan viszontlátom Kelsey-t.

A nő, akit esztelenül szerettem, bármely pillanatban megérkezhetett. Magamban azt gyakoroltam, mik legyenek hozzá az első szavaim. *El sem tudod képzelni, mennyire jó látni téged. Eszméletlenül hiányoztál! Nagy hibát követtem el. Kérlek, téj vissza hozzám! Szeretlek!*

Még mindig nem voltam biztos benne, mely szavak buknak majd ki belőlem először, és őszintén szólva nem is érdekelt. Ha végre újra megpillanthatom, bíztam benne, tudni fogom majd, mit kell mondanom. Egy család jött be, bőrdöndjeiket maguk után húzva, és megálltak a társalgó azon részénél, amit ez idő szerint én foglaltam el. Az anya szégyenlősen rám mosolygott, miközben a családapa végigmért, majd nagy halomba rakta cókómókjukat, és odaszólt zsenge korú lányának:

– Ülj le a tűz mellett, amíg kijelentkezünk! Eltarthat pár percig, mert sorban állás van.

A lány bólintott, és ledobta a hátizsákját a mellettem levő székre. Kicipázozta, kivett belőle egy könyvet, majd miután rózsaszínű sapkáját lehúzta a szemöldökéig, arcát a könyv mögé rejtette, és belemerült az olvasásba.

A lányra pillantva mosolyogtam, és biccentettem egyet, ám aztán ismét idegesen összerándultam arra gondolva, hogy találkozom a szerelmemmel. Felemeltem a csokoládémat, beleszürcsöltem, és hagytam,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hogy aromája kellemesen csiklandozza orromat, majd egyszerre csak megdermedtem, ahogy egy új illat rohant le. Kelsey! Itt van! Fejemet ide-oda forgatva kutattam utána az emberek nyüzsgésében, és látkoztam, hogy Kadam ragaszkodott hozzá, maradjak ülve. Nyakamat így is nyújtogattam, és minden lehetséges irányba tekergettem, hogy egy pillantást vethessek Kelsey-re.

– Jól van? – kérdezte a lányka, rám bámulva a könyve pereme fölöött.

– Persze – feleltem idegesen –, csak keresek valakit.

– Kit?

– A... A barátomat.

– Hogy néz ki a barátja?

– Hosszú, barna haja van, barna szeme és elbűvölő mosolya.

Szeme kitágult, ahogy tovább fixírozott a könyv széle felett, és felkuncogott:

– Akkor, gondolom, egy lányról van szó. A kedvese?

– Az volt. – Székemben forgolódtam, az ajtón kísétáló embereket vizslatva, azon idegeskedve, hogy már elhaladt mellettem, és kiment. Látni nem láttam, de az illata továbbra is erős volt, úgyhogy megnyugodtam, és felsóhajtottam, emlékeztetve magam rá, hogy bíznom kell Kadamban. Ennek ellenére nyitva tartottam a szemem.

– És most azért van itt, hogy visszaszerezze, ugye?

– Valami olyasmi – dűnnyögtem zaklatottan, közben fölemeltem a csokoládémat, majd belekortyoltam.

– Milyen romantikus! – ömlengett a lány.

Felmorrantam, és fanyar mosolyt villantottam felé.

– Legalább te így gondolod.

– De még mennyire! Jó illata van a kakaójának. Fahéj van benne?

– Most könyve bal oldala mellől kuksolt rám, így csak arca felét láthattam.